

tik, som det afdøde Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) vilde have ført.

Nu vilde jeg gerne vide, om Venstre er parat til i denne Vinter at arbejde for at sikre Befolkningen de vigtigste Livsfornødenheder til en overkommelig Pris, om Venstre er rede til at lade Staten betale, hvad det vil koste. I den Kommune, hvor jeg bor, og som er en fattig Kommune, er der af Byen Næstveds 10,000 Indbyggere kun 182, som har en Indtægt paa 4,000 Kr. og derover. Naar vi skal gennemføre Dyrtidsforanstaltninger efter Dyrtidslovens § 2, maa vi læsse alle Byrderne over paa disse ganske enkelte Mennesker, og ærede Medlemmer vil forstaa, at der er Grænser for, hvad de kan bære. Der er i en By paa Sjælland, Korsør, en enkelt Mand, der svarer lige saa meget i kommunal Skat, som den højeste Skatteyder i Næstved har i samlet Indtægt, det er dog en ganske pæn Indtægt, nemlig 90,000 Kr., men det er ogsaa kun ganske enkelte, vi har af den Slags Indtægter. Jeg har som Medlem af Byraadet og som Formand for den lokale Prisreguleringskommission forhandlet Spørgsmaalet om at regulere Priserne i Kraft af Dyrtidsloven. Jeg skal tage et Eksempel som Mælk. Mælkepriserne er steget enormt under Krigen. En Kande Mælk har i Sommer hos os kostet 60 Øre, og vi har regnet ud, at det at nedbringe Prisen paa Købstadens Forsyning med Mælk med 10 Øre pr. Kande vil koste 2,500 Kr. ugentlig. Hvorledes tror de ærede Medlemmer, at man i en By, hvor man kun har 182 Skatteydere, der har en Indtægt paa over 4,000 Kr., skulde kunne sætte gennemgribende Foranstaltninger i Gang, naar alene det at bringe Mælkeprisen ned fra 60 til 50 Øre pr. Kande vil koste 2,500 Kr. om Ugen? Nu kan vi ganske vist efter Dyrtidslovens § 2 fordre de $\frac{2}{3}$ ydet af Staten, men alligevel bliver det en stor Udgift, og saa drejer det sig endda kun om dette ene Fødemiddel, denne ene Livsfornødenhed, Mælk. Skulde man gaa den samme Vej med Smørret og de andre Artikler, f. Eks. indenfor Kolonialbranchen, som er nødvendige i en almindelig tarvelig Husholdning, og de andre uomgængelige nødvendige Levnedsmidler, vilde det være en ganske uoverkommelig Opgave. Jeg beder de Herrer, der staar paa det Stand-

punkt, at det var en forkert Politik at slaa ind paa straks at indføre en Rugmaksimalpris for at holde Priserne ogsaa for Producenternes Vedkommende nede paa en nogenlunde rimelig Højde, for overveje, hvad det vilde koste, hvis vi for Øjeblikket skulde gennemføre en Prisregulering ved Statens Tilskud og ikke ved Brug af Maksimalprissystemet. Paa det Punkt er jeg ganske enig med den højtærede Indenrigsminister, og jeg beklager, at de politiske Forhold har medført, at man her stadig for at faa, hvad man kalder Borgfred, Forhandling, Forlig, Overenskomst, fra det første Krigsjaar har maattet forlade denne Hovedlinie.

Men en Prisregulering og Sikkerhed for Befolkningens Forsyning er en uomgængelig Nødvendighed, og jeg vil bede om, at det Finansudvalg, der jo alt er nedsat, hurtigt tager en Forhandling op dels indenfor Udvalgets egne Vægge, dels med Regeringen om snart at træffe de Foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre Befolkningen de nødvendige Eksistensmidler i den kommende Vinter, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder betegnede som en Mørkevinter, der vilde bringe Kulde og Nød i vort Folk. Naar jeg gerne vil støtte dem, der har talt for en Revision af den bestaaende Dyrtidslov, er det ikke mindst, fordi jeg i den By, hvori jeg bor, selv har set, hvor nødvendigt det er, som jeg allerede har peget paa, for flere fattige Kommuner, at en saadan Revision finder Sted. Jeg maa tiltræde, hvad det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) saa stærkt har fremhævet, at Staten maa overtage Dyrtidsudgifterne i Henshold til den nugældende Dyrtidslovs § 2, ikke mindst af Hensyn til den Del af Arbejderstanden, der ikke har faaet kontant Hjælp af Hjælpekassen. Saa vidt mig bekendt er det Regelen ude i Købstadkommunerne, at man yder kontant Hjælp og Hjælp ifølge Dyrtidsloven til Folk med en Indtægt til op mod 1,400—1,500 Kr., men alle de mange, der sidder med en Indtægt fra 1,500 Kr. og op til godt et Par Tusinde Kroner, faar ingen Hjælp. De faar kun den Dyrtidshjælp, der er sikret alle Borgerne gennem den Prisregulering, der har fundet Sted, og den har ikke den Betydning, at de er sikrede mod Stigninger